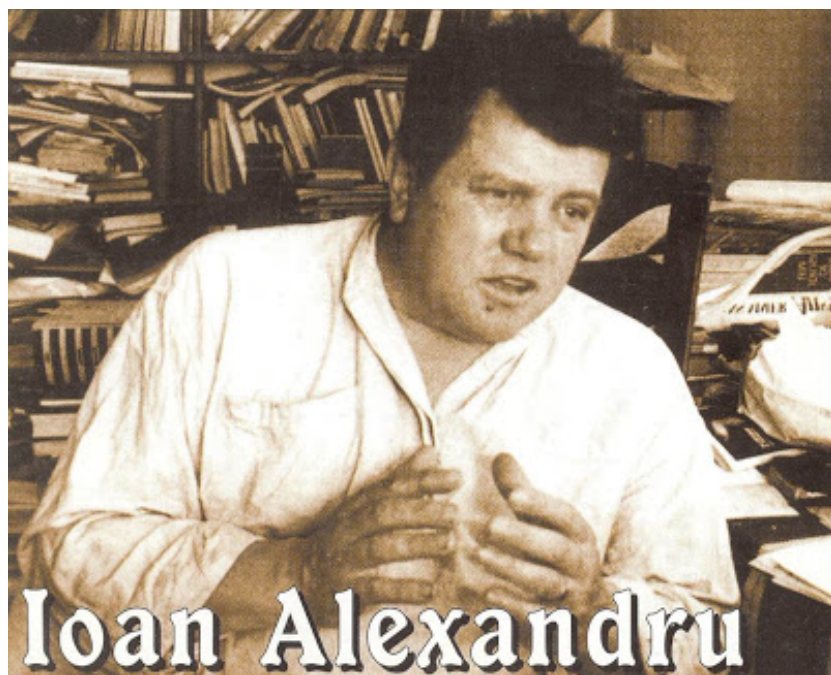

de Răzvan CODRESCU

*Lumina lină lini lumini
Răsar din codri mari de crini
Lumină lină cuib de ceară
Scorburi cu miere milenară
De dincolo de lumi venind
Și niciodată poposind
Un răsărit ce nu se mai termină
Lină lumină din lumină lină...*

Chiar dacă poate prea prolific pentru a fi mereu egal cu sine însuși, Ioan Alexandru rămîne, cu sau fără girul belferilor desbisericiți ai culturii noastre actuale, cel mai de seamă poet creștin din istoria postbelică a literaturii române. Cu el pare a se fi încheiat, în apoteoza "Luminii line" (capodopera indiscutabilă a liricii lui religioase), șirul marilor poeți tradiționaliști ai Ardealului. Nașterea lui în chiar ziua de Crăciun a anului 1941 ne apare astăzi ca semnul unei elecțiuni: între pruncul dumnezeiesc din Betleemul Iudeii și pruncul moroșenesc din Topa Mică se va fi întins dintru început o tainică punte de lumină, în răspărul vremurilor vitrege ce vor veni – și cu care va fi nevoit să-și măsoare veleatul...

*Cine te-așteaptă te iubește
Iubindu-te nădăjduiește
Că într-o zi lumină lină
Vei răsări la noi deplină
Cine primește să te creadă
Trei oameni vor veni să-l vadă...*

Scurta lui viață a fost, cel puțin în lamura ei, ardere-de-tot pe altarul credinței și limbii din bătrâni. Și-a făcut studiile medii și superioare la Cluj și București, iar în 1968 a devenit asistent la Facultatea de Limba și Literatura Română a Universității bucureștene. Bursier în Germania (1968-1972), în scurta perioadă a "destinderii" ceaușiste, a studiat cu Heidegger, atrăgându-și simpatia și poate aprecierea marelui filosof. A debutat editorial – și încă neașezat sufletește – cu volumul de versuri *Cum să vă spun?* (1964), dovedindu-se apoi de o crescătoare și lămuritoare vrednicie (poezii, traduceri, studii, eseuri), mereu mai aproape de "Soarele Dreptății", de "Răsăritul cel de Sus":

Viața
deocamdată
(1965),
Infernul discutabil
(1967),
Vămile pustiei
(1969),
Imnele bucuriei
(1973),
Patria la Pindar și Eminescu
(teză de doctorat, 1973), traducerea
Odelor
lui Pindar (3 vol., 1974-1977),
Imnele Transilvaniei
(1976), traducerea comentată a
Cîntării Cîntărilor
(1977),
Imnele Moldovei
(1980),
Imnele Țării Românești
(1981), antologia
Pămînt transfigurat
(1982),
Imnele iubirii
(1983),
Imnele Putnei
(1985),
Imnele Maramureșului
(1988)...
Lumină lină lini lumini
Răsar din codri mari de crini
I-atîta noapte și uitare
Și lumile-au pierit din zare
Au mai rămas din veghea lor
Luminile luminilor...

După 1989, a desfășurat o efervescentă activitate politică anti(neo)comunistă, făcînd să răsune dojana iubitoare a Verbului dumnezeiesc în Parlamentul României, unde a reușit să statornicească pînă în ziua de astăzi dacă nu duhul, măcar semnul Sfintei Cruci. Dumnezeu a

rînduit însă ca poetul cruciat "să se adauge la neamul său" încă din toamna lui 2000 (16 septembrie, Bonn), după 6 ani de slăbiciune și suferință trupească, pe care a știut să le îndure în chip creștinesc, mărturisindu-L pe Hristos pînă în clipa din urmă, așa cum flacăra mai pîlpîie peste lemnul scrumit în vatră...

Lumină lină lini lumini

Înstrăinîndu-i pe străini

Lumină lină nuntă leac

Tămăduind veac după veac

Cel întristat și sărăcit

Cel plîns și cel nedreptățit

Și pelerinul însetat

În vatra ta au înnoptat...

Înfruntînd – cînd suav, cînd viforos – cecitatea vremurilor și suspiciunile mai vechi sau mai noi ale prea multilor oameni deștepți (sau ale prea multilor "oameni de bine"), robul lui Dumnezeu Ioan a urcat în felul lui patetic Golgota veacului XX, alternînd diatriba proorocească a Bibliei cu maiestatea sublimă a imniciei bizantine, "nebun" întru Hristos și întru Neamul lui răstignit printre imperii (văzute și nevăzute). "Sărac cu duhul" în sensul pur al Evangheliei, el a fost, într-un tîrziu uituc de lume românească, înainte-mergătorul Răsăritului fără de apus, "glasul care strigă în pustie" și nu cunoaște preget, *logos*-ul seren-apocaliptic al "pămîntului transfigurat"...

Lumină lină leac divin

Încununîndu-l pe străin

Deasupra stinsului pămînt

Lumină lină – Logos sfînt

Dumnezeu să-l odihnească și să-l țină pururi viu în inimile noastre.

[Sursa: blog Răzvan CODRESCU](#)